

I TAMBE...

Bolvir compra els terrenys d'un poblat iberoromà

► L'Ajuntament ha comprat la finca on hi ha un poblat iberoromà per preservar-lo i perquè hi veu un nou recurs turístic. »Pàg. 3

Montserrat posa ordre a l'escalada

► Montserrat ha posat ordre a les vies d'escalada a les parets de la muntanya, per la necessitat de fer compatibles aquest esport amb les obligacions com a parc natural que és. »Pàg. 11

CDC confia en els joves al Solsonès per refer el grup

► L'adéu de Jordi Xandri deixa CDC sense cap. El cap de la JNC es perfila com a nou líder. »Pàg. 16

La proposta de Solbes per a les autonomies irrita Castells

El ministre Pedro Solbes planteja el traspàs del 50% de l'IRPF a les autonomies. El conseller Castells ho qualifica de proposta «decebedora». »Pàg. 25

Descens en el nombre de morts a l'eix transversal després d'un 2007 nefast

► En el primer semestre de l'any hi ha hagut cinc accidents mortals, tants com en el 2006 ► Els Mossos ho atribueixen a una major pressió als conductors »Pàg. 6

SUPERDEPORTE

Rafa Martínez ja vesteix la samarreta del Pamesa València

El santpedorenc Rafa Martínez va ser presentat ahir com a nou jugador del Pamesa València. Després d'una molt bona temporada al Ricoh, el fins ara capità de l'equip manresà provarà sort en un dels equips que han de lluitar pels títols en la nova etapa a l'ACB. Se sent il·lusionat i qualifica de «pas endavant» el seu fixatge per l'equip del Túria. Ahir va ser presentat i va saludar els primers afeccionats que van fer cap al pavelló Font de Sant Lluís. »Pàg. 35

El bosc que reneix del foc de fa deu anys serà encara pitjor

VALL DE VILARAMÓ

Bosc a Castelltallat

Els experts creuen que la situació dels boscos cremats quan arribin a edat adulta serà pitjor que els que el foc va engolir ara fa 10 anys. Avui, 18 de juliol, es compleix una dècada del darrer gran incendi forestal, el del Bages i del Solsonès, que va començar a Aguilar i va arribar a les portes de Solsona. »Pàg. 2 a 5

Coincideixen les obres en dos punts de l'entrada a Manresa des de la Renfe

L'Ajuntament s'havia compromès a no iniciar les obres de reurbanització del carrer Alfons XII fins que no estigués acabat l'aparcament de la plaça de la Reforma, però els retards en

aquesta obra ho fan impossible. L'accés a la ciutat de la zona de Renfe serà complicat, com a mínim, fins a final del mes d'agost. L'aparcament s'ha allargat el doble del previst. »Pàg. 7

MIREIA ARSO

El pàrquing de la Reforma, encara inacabat, al peu de la Seu

LA VIDA TIENE SUS MOMENTOS...

¡Cada día es un momento!

Por esa persona tan especial

¡Hazlo en Tu tiempo!

¡No última oportunidad!

El nacimiento de Lucía

...HAZLOS INOLVIDABLES

GAUDÍ
Lligell, 31 08241 Manresa, Telf. 938723972.

PANDORA

El risc de tornar a tenir grans incendis creix malgrat la millora dels mitjans

Que un incendi com el del 1998 no s'hagi repetit a la Catalunya central és fruit, en gran mesura, de la casualitat. Coincideixen a dir els experts, que indiquen que la millora evident dels mitjans d'extinció en l'última dècada no comporta la reducció del risc. Tot al contrari, els factors que afavoreixen els grans focs s'han agreujat

CLÀUDIA SÀNCHEZ BONVEHÍ
Solsona

La millora dels mitjans d'extinció i la constància en el seguiment del foc fins que no s'ha apagat completament és una de les grans lliçons que s'han après arran del desastre del 1998 a la Catalunya central. Però això no vol dir que no hi pugui haver un altre gran incendi. Tot al contrari. Els experts alerten contra l'anomenat mite tecnològic, que sobreestima la capacitat tècnica d'apagar les flames, i adverteixen que les causes profundes dels incendis, principalment l'abandonament de les activitats tradicionals, la manca de rendibilitat i el canvi climàtic, no només fan preveure que hi tornarà a haver grans focs, sinó que n'augmenta la probabilitat.

Eduard Plana, responsable del Grup d'Incendis Forestals i Territorials del Centre Tecnològic i Forestal de Catalunya (CTFC), reconeix que l'incendi va ser «un punt d'inflexió» en els sistemes d'extinció. A partir d'aquell moment es van crear els GRAF, un grup especialitzat en grans incendis dins el cos de Bombers. Tanmateix, Plana recorda que l'ori-

ARXIU/SALVADOR REDÓ

Un jove apagant foc en un dels nombrosos incendis que l'estiu passat van afectar el Bages

gen dels grans focs forestals és l'acumulació de combustibles, que es dona, sobretot, per un procés d'abandonament històric de la gestió forestal —a causa de la manca de rendibilitat—, la ramaderia extensiva i el conreu. Aquest tècnic troba previsible que la tendència continuï els propers 20 anys. Així, el risc de propagació va en augment, mentre que la capacitat d'extinció no pot créixer il·limitadament. També s'ha de tenir en compte l'increment de la po-

blació i de la construcció de carreteres i línies elèctriques. A aquests tres elements que integren el «triangle de l'augment del risc de gran incendi forestal», cal afegir-hi el context de canvi climàtic, que implica que en el futur hi hagi un perllongament dels dies de risc. Si al Solsonès ara són 30, amb el canvi climàtic es pot arribar als 90. Aquesta circumstància també afecta la salut i vitalitat dels boscos, que com a conseqüència seran més propensos als focs.

Un altre factor que s'afegeix al context climàtic és la simultaneïtat. Aquest tècnic assenyala que els dispositius d'extinció són capaços d'actuar molt de pressa. Va quedar demostrat durant els incendis de Cardona del mes de juliol del 2005, on el recorregut del foc no va durar més d'un dia. Però si aquell dia s'haguessin declarat altres incendis simultanis, l'extinció no hauria estat tan ràpida. Aquesta rapidesa, avisa Plana, porta cap a una relaxació genera-

litzada, ja que des del 1998 hi ha hagut anys relativament bons pel que fa a la superfície cremada. Però el foc del 1998 també «va sorprendre tothom».

Plana sosté que «s'ha de preveure que la severitat i el risc d'incendi forestal va a l'alça, tot i que la societat té una fe inqüestionable en els mitjans d'extinció». D'aquesta manera, alerta que si no es canvien les estructures del medi natural, la societat s'haurà d'acostumar a tenir grans incendis forestals en el futur, que «seran els principals agents moduladors del paisatge».

El repte per superar aquesta situació és, al seu entendre, retornar al bosc el paper de generador d'economia per compensar l'actual manca de rendibilitat dels aprofitaments forestals. Segons ell, no es tracta de subvencionar, sinó «d'equilibri territorial i justícia social». Així, entén que «fins que la societat no entengui les raons de fons és impossible que es faci una demanda dels estaments polítics». Plana és pessimista sobre el futur dels grans incendis. Les inèrcies que dibuixen un panorama de risc no ha variat, i, a més, s'hi ha afegit el canvi climàtic. Creu que el Bages d'avui, una comarca extremadament castigada pel foc, s'assembla molt al futur que espera al Solsonès. L'única alternativa és, segons Plana, «que sigui el mateix desenvolupament endogen del territori el que ofereixi una prevenció activa dels incendis i, sobretot, a donar un reconeixement social a això». Per exemple, una plantació de tòfones en una zona cremada pot ser un ús viable del sòl que, a més a més, pot actuar com a franja tallafocs que eviti nous incendis. Així doncs, la gestió del risc d'incendi s'ha d'entendre com «una oportunitat per al desenvolupament rural».

La segona catàstrofe a la Catalunya central en només quatre anys

IREDACCIÓ/Solsona

L'origen del desastre, quatre anys després de la catàstrofe dels incendis del 1994, se situa a primera hora de la tarda del dissabte 18 de juliol, sota una torre d'alta tensió d'Aguilar de Segarra. Les flames es van propagar ràpidament i amb una gran virulència cap a la serra de Castelltallat. Quan va arribar la nit, va semblar que el foc ja estava dominat.

El matí del 19 de juliol va ser relativament tranquil. La Generalitat va declarar l'incendi d'Aguilar de Segarra pràcticament controlat, i en va retirar els Bombers. Però a la tarda va saltar l'alarma. Les flames es van revifar amb més força i van avançar cap a Salo. A la

mateixa hora es va iniciar un altre incendi a Cardona. El foc va travessar la carretera de Solsona i el Cardener, i es va estendre cap al terme de Navès fins a arribar a Clariana. Els mitjans d'extinció van quedar desbordats, es va demanar ajut aeri a l'exterior, i va començar a prendre força la possibilitat que els dos fronts s'unissin. A última hora de la tarda ja hi havia 4.000 hectàrees cremades. Van començar els desallotjaments dels infants de les cases de colònies del Solsonès.

El dilluns 20 de juliol, el foc avançava imparable, amb un front de 25 quilòmetres de longitud. Es va acostar a Solsona, va obligar a desallotjar totes les masies de la

zona, la urbanització del Pi de Sant Just i Su. Les flames van arribar a tocar de Torà, a Calonge de Segarra i a Castellfollit de Riubregós. A darrera hora del dilluns, la superfície cremada és de 19.000 hectàrees.

El dimarts 22 de juliol al vespre, el foc es va aturar després d'haver devastat 27.000 hectàrees. Comencen les crítiques a la descoordinació.

El dimecres 23 encara es van mantenir els efectius al peu del canó, però a la tarda el foc es va donar per apagat. Les xifres eren esfereïdores: 17 municipis afectats, una persona que participava en les tasques d'extinció morta i danys emocionals incalculables.

ARXIU/JOSEP ROJAS

L'incendi es va originar a Aguilar de Segarra i va devastar 27.000 hectàrees

ENTREVISTA ▶ Ramon Valls. Afectat pel foc

«El 1998 hi va haver molta descoordinació i ens vam sentir totalment abandonats»

IC. SÀNCHEZ/Solsona

CLÀUDIA SÀNCHEZ BONVEHÍ

Mentre ajudava a apagar les flames a Freixinet, les propietats de Ramon Valls a Olius van ser arrasades pel foc. Passada una dècada de l'incendi i ja retirat, aquest pagès reconeix que no ho oblidarà mai.

—Quines pèrdues va tenir com a conseqüència de l'incendi?

—Es va cremar una part de la casa, també es va cremar totalment l'altra finca de Vila de Bages, que no vaig pas reconstruir,

la caseta de les Monges i els coberts. El bosc va quedar al 100% cremat. De bestiar en tenia poc, però es va cremar pràcticament tot. Tenia setze cabres, de les quals només se'n va salvar una, i també gallines.

—Creu que ha superat la situació dramàtica que va viure?

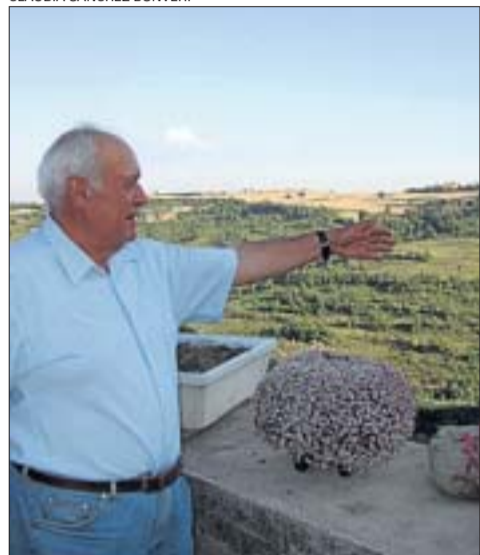
—Això no s'oblida mai. Va ser un punt d'inflexió que em va deixar marcat per a tota la vida, encara que no ho sembli. En el fons considero que el cap queda una mica tocat. Alguns van necessitar ajuda psiquiàtrica, altres ens ho vam agafar d'una altra manera però també ens va afectar. Ser sol apagant foc, quan podies quedar cremat, és una cosa que marca.

—Es va sentir desprotegit?

—Sí, totalment. No jo sol, sinó tots ens vam sentir abandonats totalment. Fins i tot en aquell moment era el president d'Unió Democràtica, i em vaig trobar abandonat pel partit. Vaig deixar-lo i no penso fer-me'n de cap més.

—Creu que ara es té més en compte la gent del país, a l'hora d'apagar foc?

—Això no ho puc dir perquè

Valls davant el bosc que se li va cremar

ara no en sóc part activa. Aleshores, desgraciadament, hi havia molta descoordinació. Per exemple recordo bé que van apuntar la meua matrícula. Em van denunciar per haver fet foc per a tallafocs, que en aquells moments era prohibit, quan és l'única manera d'aturar el foc. Es dirigien les actuacions des de Sabadell, i hi havia massa centralització. Una persona del territori amb dues paraules sap on s'ha d'anar.

—Com veu el futur de la pagesia?

—Els qui som més grans el veiem negre, perquè amb les ajudes que hi ha, dels tipus de la PAC, que et paguin perquè jéguis no m'entra al cap. Jo ho veig d'una altra manera, com estimular a fer hores extres, bon gènere, ajudes per fer blat bo, sobre la collita.

Les que hi ha són per hectàrea, un sistema que no ens agrada. A més a més, el camp s'ha despoïtat. Del 20% o el 30% de fa quaranta anys hem passat a ser el 2% de la població europea. A casa meua l'any 50 érem 30 persones entre masovers i amos, i ara som jo i la meua esposa.

«Una cosa així no s'oblida mai, el foc va ser un punt d'inflexió que et deixa marcat per a tota la vida»

VALL DE VILARAMÓ

Estat actual del bosc de Castelltallat que es va cremar el 1998 i que no s'ha regenerat ni replantat

La possibilitat de més incendis fa poc atractiva la replantació

JAUME RIBÓ
Solsona

La sequera dels últims anys, la consciència que d'aquí a molt poc temps hi pot tornar a haver un gran incendi i la seguretat que no se'n començaran a veure els resultats abans de 80 anys han fet que pocs propietaris optessin per replantar les zones que es van cremar el 1998, una actuació que, a més, és totalment inassumible sense ajuts de l'administració.

El responsable del sector forestal d'Unió de Pagesos (UP), Josep M. Cabanes, ha explicat que «sense ajuts no es podria fer ni una hectàrea de plantació». A més, «ningú no et diu que demà mateix no es pugui cremar el Montseny». Com a mínim, en 80 anys, segur els boscos del Bages i el Solsonès, ja prou castigats, tornaran a tenir incendis. Per això, les replantacions resultarien «totalment inviables» sota la perspectiva de qualsevol altre negoci.

Aquest panorama ha fet, segons

Cabanes, que els afectats optessin per buscar alternatives a la producció forestal, i diversifiquessin el negoci amb explotacions de ramaderia extensiva o intensiva, agroturisme o fins i tot fent cultius de cereal en terrenys plans on abans hi havia bosc.

En l'apartat de prevenció dels incendis i manteniment de les zones verdes tampoc no s'ha avançat gaire. El responsable forestal d'UP assegura que «la gent té ganes de fer coses, però qualsevol acció va lligada a un ajut públic», perquè la producció forestal no és rendible i sense suport econòmic

Els afectats han optat per diversificar els ingressos amb la ramaderia o l'agroturisme

de l'administració és impossible afrontar els treballs. Amb tot, aquest any hi ha demanda per a actuacions per un valor total de 36 milions d'euros, mentre que la Generalitat només preveu destinar-n'hi 9. És, segons l'opinió de Cabanes, un import «irrisori».

Un dels problemes, segons el responsable forestal d'UP, és que, per part de l'administració, «no hi ha una veritable consciència de què representa el bosc a Catalunya», i en aquest aspecte no hi ha hagut cap avenç en els últims deu anys. Cabanes recorda un concepte que s'ha repetit molt els últims mesos: el bosc representa el 60% del territori de Catalunya, i el 80% d'aquest espai és de propietat privada. Malgrat que s'hauria de considerar una gran infraestructura del país, «no s'hi acaba de donar una veritable importància».

La part més positiva, segons Cabanes, és que la resposta dels mitjans d'extinció, avui dia, «és molt bona i molt més ràpida».

Reciclatges Pelegrí

Gestor i transportista de residus

Reciclem ferralla, metalls, runes, paper i cartró, plàstic, fusta, vidre, tèxtil...i gestionem tot tipus de residus.

Destrucció de documentació confidencial.

Codi Gestor: E-858.04 • Codi Transportista: T-1713

SANT VICENÇ DE CASTELLET • T 93 833 10 62 • www.reciclatgespelegri.com

ENTREVISTA ▶ Josep Maria Duocastella Morera. Propietari forestal afectat per l'incendi

«Hem de tornar a buscar al bosc l'energia que ens fa falta, i així no es cremarà»

PEPA MAÑÉ
Castellatallat

Josep Maria Duocastella Morera, de 78 anys, és propietari de la masia Biosca a la serra de Castellatallat. En l'incendi iniciat a Aguilars de Segarra el 18 de juliol del 1998 va resultar afectat amb cremades de segon i tercer grau al 13% del cos. Llavors era el president de l'ADF Amics del Bosc i actualment hi continua vinculat, com a vicepresident. S'emociona quan, passats deu anys, veu les zones en què el bosc es recupera.

-Deu anys després del foc, veu la situació tan negra com llavors?

-Llavors ho era tant, de negra, que més ja no se'n podia veure. Ara no ho veiem igual, però sí que hi ha seqüeles no solucionades. Hi va haver diversos accidentats. Vam estar mesos a l'hospital, i temps de baixa. I cap accidentat no s'ha recuperat del tot. Sí que sempre vaig pensar que, si podíem viure uns quants anys, tornariem a veure un bosc jove i prometedor.

-És el que hi ha ara?

-És el que hi ha ara, però no arreu, sinó que hi ha moltes zones que no es recuperaran. Un senyor d'Aguilars va dir que estariem cent anys a veure el bosc com era, i no es va equivocar. Abans del foc no hi havia cap muntanya despallada, totes estaven vestides d'arbres.

-De les 20.000 hectàrees forestals que es van cremar, quant bosc no aconsegueix regenerar-se?

-Més o menys el 50% o 60% no tornarà a ser el que era, perquè són solanes seques, amb molta pedra, i el temps que havia necessitat per ser tal com era no ho sabem, però havien passat centenars d'anys. Cal que passi tot aquest temps per regenerar-se i encara no sé si és possible. Si algú ha replantat en

aquests llocs, una i dues vegades, s'ha tornat a morir. També en aquests deu anys s'ha fet una tasca important en la retirada de la llenya. Però els punts de consum de fusta de la comarca no ho han pogut assumir tot i al bosc ha quedat el 30% o el 40% de llenya, un tant per cent alt, que encara es podria al bosc. Això ja va passar arran del foc del 1994 i altres. Per a la recuperació del bosc és importantíssim treure'n les restes de fusta cremada, si no, es fa molt més difícil. Encara ara se'n podria aprofitar.

-El gran problema actual del bosc és que no es cuida prou?

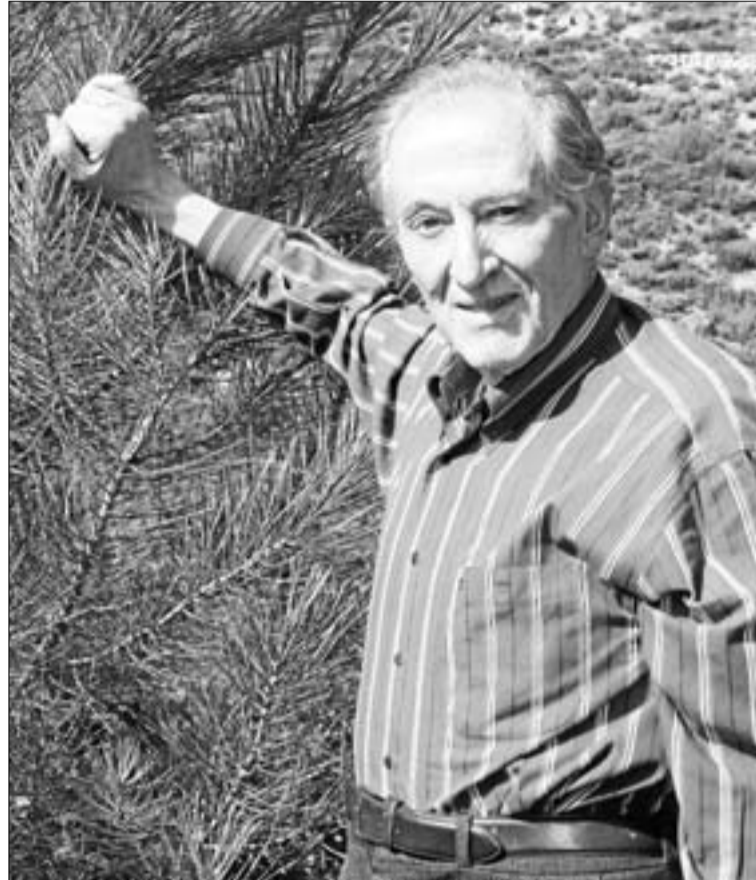
-És un tema molt important, perquè si el bosc no es cuida hi ha molta càrrega combustible. I sempre hi ha el gran perill de l'incendi. El bosc havia estat tan important des de temps immemorials que la necessitat obligava a cuidar-lo per viure com a complement d'ingressos a les zones rurals. Del bosc se n'obtenia la primera matèria per escalfar-se, per coure el menjar, per al combustible de les bòbiles, donava plantes per fer medicaments, terra per a adob... Per a tot s'havia d'anar a tocar el bosc, i el bosc responia, i no es cremava.

-Ara no té aquesta importància...
-En aquests 30 anys últims, quan al bosc se l'ha deixat de banda, és quan el foc hi ha fet de les seves, perquè hi ha trobat tot allò que sobrava. Ningú no ho treia. I han vingut els grans incendis. No tenim res per inventar, sinó tornar al bosc per buscar-hi tot el que hi sobra, perquè falta energia.

-Parla de la biomassa. Creu que és el futur?

-Sí. Una enquesta que s'ha fet recentment a Catalunya als industrials de la fusta diu que la fusta

VALL DE VILARAMÓ

Josep Maria Duocastella, al costat d'un pi marítim que va sembrar el 1999

d'aquí és torta, que té tanyes (nusos), que té molta densitat, que és prima... i, per tant, se'n desestima tant el valor que no paga els treballs que hi ha per treure-la del bosc. La gran solució és una altra gestió del bosc, buscant mercats per fer energia renovable i que no ens diguin que la fusta és torta, ni seca, ni esquerpada, ni que té defectes. I tindrem una energia que fa falta, ens donarà molts llocs de treball, i el bosc no es cremarà.

-És rendible l'explotació de la biomassa?

-Tornarà a ser un complement de la gent que viu al camp. S'ha de donar suport a la iniciativa sorgida des del Bages d'adquirir una màquina per fer estella.

-Quan calcula que es podran tornar a teure beneficis econòmics del bosc cremat?

-Aquí no se'n podran teure beneficis. Es podrà teure el que so-

bra al bosc per protegir el que hi quedi, perquè els arbres tinguin més qualitat. I, a la vegada, reportarà un paisatge que és important per molts conceptes, sobretot per treure'n càrrega de combustible. Però és tan difícil i tan car fer tot això que si l'energia que en pot treure pogués pagar els treballs, les despeses que ocasiona, ja es podria donar per bona la gestió.

-Viu amb el temor d'un nou incendi?

-No ens podem refiar que la gestió del bosc sigui suficient, sinó del gran desplegament que fa l'administració d'equips antiincendis, sobretot aeris. Si el bosc se'n torna a cremar no tindrem la possibilitat que es torni a recuperar sol.

-Creu que ara hi ha prou mitjans per fer front al foc?

-Toquem de peus a terra, i no anem refiats. Tots junts, amb el servei d'extinció d'incendis, agafem

LES FRASES

▶▶▶«Més o menys el 50% o el 60% del bosc cremat no tornarà a ser el que era, perquè són solanes seques, amb molta pedra, i no es regeneren»

▶▶▶«L'explotació de la biomassa tornarà a ser un complement econòmic per a la gent que viu al camp»

▶▶▶«No esperem a arreglar les línies elèctriques quan hi hagi hagut un desastre, com ha estat el cas del foc d'Aguilars. Si s'hagués fet nova abans...»

l'actitud d'una intervenció ràpida i contundent i, sobretot, pensem en la prevenció. També pensem en les línies elèctriques.

-Són el gran enemic?

-No esperem a arreglar les línies quan ja hagin provocat un desastre, com ha estat el cas del foc d'Aguilars. Si s'hagués fet nova abans, que prou li tocava perquè ja tenia entre 80 i 90 anys, ens hauríem evitat molts disgustos i un gran desastre difícil d'oblidar.

-Com ha continuat la tasca de l'ADF en aquests deu anys?

-S'ha fet una tasca tremenda per netejar els boscos cremats i, també, una part dels arbres caiguts per la nevada del 2006. I compleix una gran missió amb el manteniment dels camins, punts d'aigua i l'adquisició de material antincendi. Però el més important és que s'ha agrupat un bon nombre de voluntariat diposat a ajudar el bosc.

La demanda d'agroturisme ha recuperat el mateix nivell d'ocupació que en altres zones

IPEPA MAÑÉ/Castellatallat

L'oferta d'agroturisme de la serra de Castellatallat va quedar tocada per l'incendi del 1998. Deu anys després, les places d'allotjament que s'ofereixen a la zona tenen els mateixos nivells d'ocupació, «o de crisi», que a la resta d'indrets de Catalunya, segons assegura Anna Duocastella, responsable dels allotjaments de les Corts de Biosca i el Mas.

El projecte turístic de la serra de Castellatallat es va iniciar el 1993 amb els viatges en carros de Paisatge i Aventura com a principal atractiu. La primera sotragada ja va ser l'incendi del 1994, que va fer que se substituís el nom de Paisatge i Aventura per Contrast i

Aventura. La segona sotragada va arribar el 1998.

Anna Duocastella recorda que tant les reserves que hi havia per als carros com a les cases de turisme rural es van haver d'anul·lar «de manera forçosa, perquè amb el caos de la situació no es podien atendre». A continuació, hi va ha-

A causa del foc, es van buscar nous atractius per a Castellatallat i hi va néixer l'observatori astronòmic

ver «una tongada de reserves solidàries, de gent que ja havia vingut o que no, i que manifestava que aquesta era la seva contribució».

Actualment, segons explica Duocastella, ja no s'explica als visitants que a la zona hi va haver un incendi i agefeix que n'hi ha que no ho aprecien «si no veuen el contrast amb un bosc adult». De tota manera, afirma que el bosc «es troba a faltar perquè el paisatge era el nostre atractiu principal, l'orgull de tenir la massa forestal contínua més important de la província. Ara, en canvi, es potencia el patrimoni rural i històric». En la recerca de nous atractius, va néixer el projecte de l'observatori astronòmic de Castellatallat.

CONSORCI DEL CARDENER

Visitants a l'observatori astronòmic de la serra de Castellatallat

Les indemnitzacions no arriben perquè Fecsa té recorreguda la sentència

IREDACCIÓ/Manresa

L'Audiència de Barcelona va condemnar a dos anys de presó els dos directius de Fecsa que van ser declarats culpables per un jurat popular pel gran incendi declarat a Aguilar de Segarra el 18 de juliol del 1998. La sentència, feta pública just el mes de gener passat, també condemna la companyia a indemnitzar els afectats amb 10,6 milions d'euros (1.763 milions de pessetes).

Les indemnitzacions decretades no han arribat a mans dels 24 propietaris afectats que es van personar en la causa perquè Fecsa ha recorregut la sentència i, per tant, el procés judicial continua en marxa. Just després de fer-se pública la sentència, des de la companyia ja es va manifestar a Regió7 que pensaven arribar «fins on calgui» per demostrar la seva innocència i la dels dos directius condemnats. En aquests moments, just quan es compleixen deu anys de l'incendi, Fecsa ha desestimat fer declaracions, en considerar que el procés judicial fa el seu curs.

El magistrat-president del tribunal del jurat de l'Audiència de Barcelona, Josep Maria Pijuan Canadell, en virtut del veredict de culpabilitat dictat pels nou membres del jurat popular el maig del 2007, va condemnar els directius de Fecsa Agustín L. R. i Francesc A. a dos anys de presó cadascun per un delict d'incendi forestal per imprudència greu i la companyia elèctrica a pagar 10,6 milions d'euros com a responsable civil subsidiària.

En la sentència, formada per 111 pàgines, el tribunal considera que el foc d'Aguilar de Segarra, que va cremar unes 20.000 hectàrees forestals de 16 municipis, es va iniciar pel mal estat de la línia elèctrica que creuava la zona. Una línia que, segons la sentència, acumulava una suma d'irregularitats «fàcilment perceptibles i remeixables si s'hagués esmerçat l'atenció que calia exigir als responsables del manteniment de la línia elèctrica». En aquest sentit, la sentència subratlla que aquestes irregularitats infringien diverses disposicions reglamentàries i decrets de l'Estat i la Generalitat per a la prevenció d'incendis forestals, l'incompliment de les quals va implicar una imprudència greu i una conducta negligent dels directius de Fecsa processats.

El jurat popular de l'Audiència de Barcelona va exculpar els dos joves de Puig-reig que havien estat imputats com a responsables del foc d'Aguilar, si bé els va considerar autors materials de quatre petits incendis. La sentència els va imposar un any de presó.

ENTREVISTA ▶ Jordi Vila. Cap de la Regió d'Emergències Centre del Cos de Bombers

«Recordo els focs de l'any 1998 com un monstre incontrolable, com una bèstia»

ALBA IGLESIAS
Manresa

Jordi Vila Gutiérrez té 43 anys i és el nou cap de la Regió d'Emergències Centre del Cos de Bombers. Nascut a Berga i resident a Manresa, disposa de més de 20 anys d'experiència al cos de Bombers de la Generalitat. Abans d'ocupar el càrrec com a cap de la Regió d'Emergències Centre i rellevar Josep Arola, Vila era sots-inspector de la Regió Metropolitana Nord i cap de l'Àrea Bàsica d'Emergències del Vallès Oriental. Jordi Vila es va iniciar en el món dels bombers quan només tenia 18 anys, després que el seu pare li proposés presentar-se a una convocatòria per entrar al cos i de superar-la amb èxit. Des de llavors sempre ha estat involucrat en els bombers, i des de l'1 de març passat és el cap de la Regió d'Emergències Centre.

- Com recorda els focs del 1998?

- Aleshores jo era caporal a Guàrdiola de Berguedà i ho vaig viure tot des del camió. Recordo aquells focs com un monstre incontrolable, com una bèstia. Ens trobàvem en unes condicions climatològiques terribles: feia molta calor, hi havia molt estrès hídric i bufaven onades de vent sec i calorós de sud; el foc avançava molt ràpidament, i, a més, s'havia de donar servei a altres punts simultàniament, de manera que havíem de repartir esforços.

-El mateix foc del 1998 s'hauria apagat abans si s'hagués declarat ara?

-El que puc assegurar és que ara la millora dels mitjans i del material i la professionalització dels recursos humans fan que la tasca d'extinció d'un incendi hagi canviat i millorat, però no puc assegurar com hauria estat l'incendi del 1998 en l'actualitat, perquè depèn molt del nombre d'efectius que lluitin en un mateix incendi, és a dir que no hi hagi una simultaneïtat de serveis.

-Què va fer que el foc del 2003 no es convertís en un monstre com els incendis dels anys 1994 o 1998?

-Doncs precisament el que et comentava ara. L'any 2003 la majoria dels recursos van poder lluitar per l'extinció d'aquest incendi, i no es van haver de repartir mitjans. A més a més, a diferència del 94 i del 98, s'havia incorporat la participació de mitjans aeris i s'havia augmentat i millorat els mitjans i els recursos humans.

-Concretament, què ha canviat en les tasques d'extinció al llarg d'aquesta dècada?

-El procediment és el mateix, però el podem aplicar d'una manera més ràpida i, per tant, més efectiva. Hi ha tres elements fonamentals per extingir un incendi amb èxit. En primer lloc, cal fer-ne una detecció ràpida, a partir de les torres

ALBA IGLESIAS

Jordi Vila és cap de la Regió d'Emergències Centre des del març passat

de guaita, ADF, etc.; en segon lloc, s'ha d'actuar de manera contundent i ràpida, això ho podem fer gràcies a l'actuació coordinada dels mitjans aeris i els terrestres. I finalment, un cop s'ha apagat el foc, s'ha de fer manteniment de la zona per evitar que les flames es revifin. En aquesta dècada, en aquests tres elements s'ha fet un gran salt qualitatiu i es treballa més coordinadament.

-Amb aquesta pauta podeu assegurar l'extinció de l'incendi?

-Seguint aquests tres passos, podem intentar que el foc no es converteixi en un gran incendi forestal (GIF). Tot i això, no podem garantir al 100% que no es declari aquests grans focs, perquè hi ha factors que no podem controlar, com la climatologia i el nombre de recursos disponibles per a aquell foc en concret.

-Quina és l'estratègia un cop sou davant del foc?

-Si no es tracta d'un GIF, l'objectiu és encerrar el foc per tallar-li l'avanç i evitar que creixi i, un cop s'ha aconseguit això, extingir-lo. D'una banda, els mitjans aeris s'encarreguen de descarregar aigua per mitigar i alentir l'acció del foc, aquesta tasca permet als efectius de terra una actuació més segura i eficaç. Si és un GIF, esperem que el foc arribi a un punt on es debiliti o on el puguem atacar, per llavors actuar.

-Els recursos dels bombers han

evolucionat, però l'estat del bosc és el mateix que fa deu anys?

-No. Sabem la importància que té la prevenció. Durant tot l'any, es fan treballs de neteja de les zones boscoses i hi ha una normativa que obliga les urbanitzacions a deixar 25 metres de seguretat entre la zona boscosa i la zona d'habitatges, també està funcionant molt la sensibilització: ara tothom sap que no es poden deixar vidres al bosc, per exemple.

-Quina és la importància dels mitjans aeris?

-En tenen molta. Van marcar un punt d'inflexió l'any 1994 i el 1998. Són bàsics perquè permeten als mitjans terrestres actuar amb més seguretat i eficàcia, reduint l'intensitat i relentint l'incendi.

-En aquests deu anys com ha canviat la participació d'esponànies en l'extinció d'incendis?

-La veritat és que els anys 94 i 98 va venir gent a apagar foc sense tenir les condicions necessàries i era un perill que ens va comportar haver de veïllar per la seva seguretat, a més d'haver de lluitar per controlar les flames. Actualment hi ha un sistema que marca que els voluntaris ocasionals han de dirigir-se al seu ajuntament i se'ls dona feina de suport a l'extinció.

-Com es presenta aquest estiu?
-Les temperatures no són gaire altes i tenim la renda de les pluges del maig i el juny, que ens donen tranquil·litat, la humitat és alta, pe-

LES FRASES

►►►«L'any 98 hi havia unes condicions climatològiques terribles: feia molta calor, hi havia estrès hídric i bufava vent sec i calorós del sud»

►►►«Per extingir un incendi cal fer-ne una detecció ràpida, una actuació contundent i, un cop apagat, fer-hi manteniment per evitar que es revifin les flames»

►►►«Hem avançat moltíssim, però no podem garantir que no es tornarà a declarar un foc com el del 98. Depenem del nombre d'efectius que puguin fer-hi front en aquell moment»

rò no podem abaixar la guàrdia. Nosaltres estem preparats i, a personalment, penso que pot ser un estiu força tranquil.

-Pel que fa a la Regió d'Emergències Centre, quin balanç fa d'aquests primers cinc mesos com a cap?

-N'estic molt satisfet. D'una banda, per la bona rebuda que he tingut dels companys i de la gent de les comarques centrals, i, de l'altra, pel 'regal' que ens ha fet el temps: amb les pluges del maig i el juny, la primavera s'ha allargat i ens està donant més temps per adaptar-nos en un any en què hi ha hagut molts canvis al cos de bombers.

-Quins són els objectius que s'ha marcat Jordi Vila a la Regió Centre?

-Fer que els bombers de la regió se sentin més professionals per fer la seva tasca diària. Això té dos efectes: un per al bomber, que fa que se senti més segur i preparat per afrontar emergències, i un altre que repercuteix en un servei al ciutadà, de més qualitat. Aquestes fetes les intentem assolir treballant sobre camps diferents: d'una banda, fem formació, pràctiques i ens apropem al ciutadà: per exemple, donant pautes d'autoprotecció a les urbanitzacions; i fent simulacres. Crec que el secret per dur a terme una bona tasca és preparar-nos en temps de pau per poder actuar en temps de guerra d'una manera eficaç.